

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

**Chủ Đề 726: Ngài Vĩnh Gia Nói: Trụ Tướng Bồ Thái Sanh Thiên Phước,
Chiêu Đặc Lai Sanh Bất Như Ý**

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 061)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Ngài Vĩnh Gia nói: Trụ tướng bồ thái sanh thiên phước, chiêu đặc lai sanh bất như ý. (*Trụ tướng bồ thái sanh phước trời, chiêu cảm đến đời sau chẳng như ý*)】

Đây là hai câu trong “Chứng Đạo Ca” của Đại sư Vĩnh Gia. Quả báo tương lai của việc trụ tướng bồ thái là sanh lên trời, hưởng phước trời. Người này có thể hưởng phước trời, chư vị phải biết rằng, họ đã tu hành Ngũ giới Thập thiện, và Tứ vô lượng tâm Từ - Bi - Hỷ - Xả; tâm địa phải thật sự thanh tịnh, từ bi thì mới có thể sanh lên trời. Nếu từ sáng đến tối chỉ dính mắc vào danh văn lợi dưỡng, thì làm sao họ có thể sanh lên trời được? Sanh lên trời hưởng phước trời là tốt rồi, chỉ e rằng con người hiện nay trụ tướng bồ thái, thì đời sau không thể hưởng phước trời đâu. Vậy hưởng phước gì? Đại khái có lẽ ít nhất là một nửa sẽ hưởng phước của loài súc sanh; quý vị hãy nhìn xem những thú cưng của người nước ngoài thật sự rất hưởng phước, cả gia đình đều hầu hạ chúng, xem chúng như tổ tông vậy; tôi nhìn thấy những con vật ấy chính là do đời trước đã tu phước. Tu phước như thế nào? Họ không có Thập thiện, cũng chẳng giữ Ngũ giới, tâm cũng không thanh tịnh, ngu si mà tu phước; thật sự là có tu phước, liều mạng đi làm việc thiện, nhưng không thấu tỏ đạo lý và chân tướng sự thật của vũ trụ nhân sanh, nên đời sau liền đọa vào súc sanh đạo, súc sanh chính là ngu si. Học Phật mà ngay cả Phật thật hay Phật giả cũng đều phân biệt không rõ ràng, đó chính là ngu si. Trong xã hội hiện tại này của chúng ta, Kinh Lăng Nghiêm nói rất hay, tà sư thuyết pháp nhiều như cát sông Hằng. Phật pháp trong xã hội hiện đại này, những gì chúng ta nhìn thấy, có Phật pháp giả, còn có tà pháp, lại còn có pháp của yêu ma quỷ quái treo tám biển hiệu của Phật lên; quý vị không thể không nhận biết cho rõ, không thể không tường tận. Hảo tâm học Phật nhưng

đến cuối cùng lại học thành ma, đó chẳng phải là oan uổng hay sao? Vậy thì thật sự quá oan uổng! Nhất định phải phân biệt cho rõ ràng, nhất định phải có trí tuệ.

Điều kiện để sanh phước trời là phải có đầy đủ Thập thiện, phải trọn vẹn Tứ vô lượng tâm: Từ Bi Hỷ Xả, thì họ mới thật sự có thể sanh lên trời, mới được hưởng phước trời. Cho dù được sanh lên cõi trời, khi phước trời hưởng hết rồi thì vẫn phải đọa lạc, vẫn phải chịu trôi lăn trong lục đạo luân hồi, đây chính là “chuốc lấy đời sau chẳng như ý”. Trong cửa Phật thường giảng về “Tam thế oán” (Oán ba đời): đời thứ nhất tu phước; đời thứ hai hưởng phước, khi đang hưởng phước thì đại khái sẽ không còn tu phước nữa, con người hể hưởng phước thì liền mê hoặc, liền điên đảo. Phật ở trong bộ kinh này dạy Bồ tát, Bồ tát không thọ phước đức, câu nói này rất quan trọng, không thể xem nhẹ bỏ qua. Dạy Bồ tát không được phép hưởng phước, hể hưởng phước là sẽ mê hoặc điên đảo, thế nên phước không thể hưởng. Cuộc sống của người xuất gia mà Phật định ra cho chúng ta vô cùng đơn giản, chính là vì sợ quý vị bị mê hoặc. Mặc dù ở Trung Quốc, Phật giáo đã phát triển thành từng lâm tự viện, quý vị xem ngay cả căn phòng nơi vị trụ trì phương trượng ở cũng được gọi là ‘phương trượng’, căn phòng đó lớn bao nhiêu? Mười thước nhân mười thước, căn phòng chỉ lớn ngần ấy thôi. Không thể hưởng phước, hể hưởng là liền mê hoặc điên đảo. Nếu không phải là những vị chấp sự phụ trách tự viện, thì những người bình thường ở đâu? Ngủ ở Quảng Đơn, Thông Phô (nằm chung trên chiếc giường dài tập thể) (*). Không được phép một người ở riêng một phòng, một người ở một phòng sẽ không thể thành tựu được. Ở chốn đông người thì còn làm bộ làm tịch cho ra dáng người tu, khi không có ai nhìn thấy thì liền tùy tiện phóng dật, liền lười biếng, như vậy thì không thể thành tựu. Ngủ chung trên giường dài tập thể có một điểm tốt, đó là lúc ngủ cũng phải nề nếp quy củ, người bên cạnh cũng đang nhìn thấy quý vị. Bất cứ lúc nào cũng không được phép phóng dật, đều phải giữ gìn quy củ, đạo lý chính là ở chỗ này. Ngày nay đời sống tương đối khá giả, một người ở một ngôi chùa, tôi vừa nhìn thấy tình cảnh này: xong rồi, hồngбет hết rồi! Nơi đó quý vị không cần phải lui tới tham học nữa. Ngày nay, người có cùng chung tư tưởng ngoan cố này giống như tôi chỉ có một vị, đó là Pháp sư Thánh Nhất ở Đại Dữ Sơn (**), Hồng Kông, ngài có cách nhìn hoàn toàn giống với tôi; những vị pháp sư khác thì cách nhìn đều không giống tôi, Pháp sư Thánh Nhất có cách nhìn giống tôi. Chúng ta nếu muốn thành tựu thì phải ngủ ở Quảng Đơn, tuyệt đối không thể nói một người ở một lầu phòng, điều này là không được phép. Vì vậy, đây là một việc rất không dễ dàng; nhất định có

phước báo thì phải xả, để phước báo ấy cho đại chúng cùng hưởng, như vậy mới tốt! Không nên tự mình hưởng. Có đại phước báo thì phải để cho càng nhiều người cùng chung hưởng, thì phước báo của quý vị mới thật sự là thù thắng; tự mình hưởng thì rắc rối sẽ nhiều vô kể.

Chú thích:

(*) **Quảng đơn (广单) và Thông phô (通铺)** là những thuật ngữ đặc thù trong chốn Tùng lâm (Thiền lâm) cổ đức, chỉ quy cách kiến trúc và nơi ngủ nghỉ tập thể của chư tăng. “Quảng đơn” là chiếc đơn (chỗ ngồi, chỗ nằm) rộng lớn; “Thông phô” là dãy giường phản gỗ hoặc bọc dài nối liền nhau xuyên suốt thiền đường. Thời xưa, ngoại trừ các vị chấp sự có trách nhiệm đặc biệt, đại chúng đều không ở phòng riêng (liều phòng) mà cùng sinh hoạt, ngủ nghỉ chung trên một dãy phản dài này. Quy củ này nhằm giúp chư tăng dễ dàng nhiếp tâm, sách tấn lẫn nhau, giữ gìn oai nghi tế hạnh ngay cả trong giấc ngủ, đồng thời ngăn ngừa tâm lý lười biếng, buông lung (phóng dật) khi ở một mình.

(**) **Đại Dữ Sơn (大嶼山)** là hòn đảo lớn nhất tại Hồng Kông. Nơi đây địa hình núi non trùng điệp, không khí thanh tịnh, từ lâu đã trở thành thánh địa tập trung nhiều đạo tràng thanh tu, am thất ẩn mật và là nơi tu hành của các bậc cao tăng thạc đức (như đạo tràng nghiêm giữ gia phong truyền thống của Pháp sư Thánh Nhất).